

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΔΑΦΝΗ

ΜΙΑ! απόρησε ή Φωτούλα. Και τώρα πώς να κάνουμε; — Σταθήτε να πάρω από την ιερήσρα να την ειδοποιήσουμε, είτε ή φωνή.

Φαίνεται πώς ή ταράτσες των δυο γενοικιών σπιτιών συγκοινοφούσαν, γιατί δεν πέρασαν πολλές στιγμές και μιά άργή, σεοκίμηση περπατησιά άκούστηκε πίσω από τη μεγάλη πορτα.

Η πόρτα άνοιξε, κ' ένα γεροντικό κεφάλι με μανσό μπαρτέζι ξεπροβάλε.

— Πούδς είνε τάτοια ώρα;... Πούδς με ζητάει; γκρίνιασε μιά φωνή βραχνή, σά νάβγαυε από τηγάδι, φωνή κουροφ.

Η Φωτούλα έπιασε τó κοκκαλιάρικο χέρι της γρηάς και τó φλησε. Η γρηά παραξενεύτηκε.

— Ποιά είσαι σύ;... Ποιά είσαι, ρόταγε.

Μά πριν ή Φωτούλα προφτάσει ν' άποκριθή, ό άμαξάς, που ήταν βρωσιτικός και στενάχωρος, άρταξε τις δυο βαλίτσες και, παραμορφίζοντας θεία κ' άνημά, πέρασε μέσα, λέγοντας:

— Σταθήτε, κυράδες μου, περικαλώ, ν' άκουμπήσω γώ τά πράματα, να πλερωθώ, κ' άν' ύστερα να λέτε με τó κολλάί σας. Λουπόν, τó άγού, περικαλώ!...

Η κυρία Φρόσω τόν πλήρωσε. Ό άμαξάς έφυγε... Στό μεταξύ, ή Φωτούλα είχε βγάλει ένα φακέλλο από τó τσαντάκι της. Ήταν τó γράμμα τού πατέρα της.

— Διαβάστε! είτε στή θεά Ευτέρπη δυνατά.

— Γράμμα για μένα; ερόνάξε σπόν ίδιο τόνο ή κουρή. Καλά. Πέραστε πάνω, να βάλλω τά γυαλιά μου.

Καί μπροστά ή γρηά με τη λάμπα, πίσω ή Φρόσω κ' ή Φωτούλα, ανέβηκαν την ξύλινη σκάλα, που έτραξε σέ κάθε τους βήμα.

Τις έμπασε σέ μιάν άτέρρανη κάμαρα, γεμάτη γέφυρα έπιπλα, κ' άκουμπησε τη λάμπα στόν κοιμό. Τό φώς έπεσε πάνω σέ μερικέσ φωτογραφίες τού παλιού καιροφ, μέσα σέ μπρούντινες κορνίζες, κ' άλλες άκουμπισμένες σέ γυάλινα βάζα. Κι' όσο ή γρηά έψαχνε σ' ένα συρτάκι να βρή τά γυαλιά της, ή Φωτούλα εκούτταξε τις φωτογραφίες.

— Μπιά! κυττάγτε! είτε στήν κυρία Φρόσω, ή φωτογραφία τού πατέρα μου, όταν ήταν ακόμα δεκαενάς, έδω και σαράντα χρόνια!... Έχουμε μιά όμοια και στό σπίτι.

— Τόν καιμένο τόν κνρ Γιάννη, πρόσπεσε συμπαιθητικά ή μητέρα τού Λάμπη. Ήτανε λεβέντης στόν καιρό του!...

Κούτταζαν έτσι την παλιή φωτογραφία, όταν μιά φωνή άκούστηκε πίσω τους. Η Ευτέρπη είχε διαβάσει τó γράμμα, και τώρα τó χαρτί έτρεψε στό χέρι της, από τη συγκίνηση της. Δάκρυα κατέβηκαν κιάλας κιάτα από τά ματογυάλια της. Χύθηκε κ' άγκάλιασε τη Φωτούλα και, φιλώντας την σπά μάγουλα, στά μάτια, στό σαχώνι, της έλεγε γρηγορα— γρηγορα:

— Φώτω μου, Φωτούλα μου, άνηψούλα μου, καρδιά μου!... Ήτανε λοιπόν γραφτό να σέ δώ προτού πεθάνω;... Τη θυμήθηκες λοιπόν τη θεά σου, την κακομοίρα, την έρημη, τη σκότεινη, που ζει σάν κοικοινοβόγια μέσα σ' αυτόδς τούδ τέσσερας τοίχους;... (Και καμαρώνόντάς την): Κούττα, καλέ, κούττα ή θυγατέρα της μακαρίτισσας της Έλένης, κοτζάμ κοπέλλα! Και πώς της μιλάει!... Μέγας είσαι, Κούρε!...

Κι' ή καλή γρηούλα σταυροκαπότανε...

Σάν της πέρασε ή πρώτη συγκίνηση, βρέθηκε τούπος να συνεννοηθούν μαζί της, γιατί έντελώς κουφή δεν ήταν ή θεά Ευτέρπη. Βαρύκοια μεγάλη είχε. Και σάν έξιπνη και νοηματισμένη γρηούλα, κατόρφωσε

να διαβάξη ακόμη και... στά μάτια και στά χείλη των συγκοιμητών της δσα δεν τη βοηθούσαν τ' αυτιά της ν' άκούση... Έτσι μπόρεσαν να της δώσουν να καταλάβη ποιά ήταν ή κυρία Καρασωτη που σινόδευε ή άντηρά της, και τó σκατό τού ξε-

χομού της στην πρωτεύουσα. Η κυρία Ευτέρπη ήταν πολύ χαρούμενη. Ό άνέλπιστος αυτόδ βροχικός γέμιζε τη θλιβερή και μονότομη ζωή της με ζήνση. Δεν ήξερε με τί τρόπο να περιποιηθή καλλιτέρα τη χαριτωμένη άνηψούλα της και τη φίληνάδα της. Πηγαυνορχότανε να τις προάρη, να τις φιλέψη, να τις στρώσει κρεβάτια, να δείξη την εγχαριστήριό της.

— Όσοεσ μέρες μείνετε στήν Άθήνα, έδω θα τις περάσετε! έλεγε. "Α, δέ σάς άφίνω να πάτε σέ Ξενοδοχία!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΣΤ' ΣΤΟ ΑΡΣΑΚΕΙΟ

Αν ήταν βολετό, τó ίδιο κείνο βράδυ ή μάνα τού Λάμπη θα πήγαινε να βρή τó γινό της. Τώρα που ήταν τόσο κοντά στό Λάμπη της, κάτω από τόν ίδιο ουρανό, που άνάσπανε τόν ίδιο άέρα, της φαινόταν άβάσταχτο αυτή να κοκκαίει σ' ένα Ξένο σπίτι και να μη βροίσκεται πλάι στό προσκεφάλο που που ήθελανε — ποιδς Ξέρε — της άγωνίας τó προσκεφάλο.

Χιλίες έννοιες, χιλίες συλλογές στριφογυρίζαν στό μυαλό της μάνας. Στήν πλαγιή κάμαρα ή Φωτούλα, ξεπλωμένη στό κρεβάτι που της είχε στρώσει ή στοργική θεά της, με φρεσκοσιδερωμένα σεντόνια, έμεινε άπληη κ' αυτή, μετρώοντας κάθε τόσο τούδ χτύπος τού ρολογιού της Μητροπόλεως. Άέριο θάβλασε τó Λάμπη, τόν παιδικό της φίλο, τόν άγαπημένο της καρδιάς της. "Ω, είχε πίστη αυτή, γιατί τά νεύτα βλέπουν πάντα με περισσώσηρη αισοδοξία κ' όλα τούδ παρουσιάζονται σάν πίσω από μιά τραυματιολόγηση γάζα. Και πώς ήταν δυνατόν να μη βρούν καλά τó Λάμπη, πώς μπόρεισε να πάθη τίποτα ό Λάμπης, αφού τόν άγατούσαν τόσο, αυτή και ή μητέρα του;...

Τέλος, εκεί κοντά τά Ξημερομάτα την πήρε λιγάκι ό ύπνος, ένας ύπνος Ξεκουραστικός, ύστερα από τó ταξείδι και τις συγκινήσεις.

Στις έφτά Ξύπνησαν, νύθηκον, Γιαννάκι, Άλφροδιανή ήμέρα, ήταν χιμμένη γάρω. Άπό τ' άνοχτό παρόντρο της κάμαρας της, ή Φωτούλα έφριξε, πίνοντας τó γάλα της, μιά ματιά στήν άπλόχωρη αλλη τού σπιτοφ. Στά κλαδιά μιάς γρηάς λεύκας ένα τσούρωμο πουλάκι είχαν στήσης την προφήη συναυλία τους. Η κάνουλα της παλιής μαριμαρόβρουσης θά ήταν χαλασμένη, γιατί τó νερό έφερχε φλογαρόντας άκατάπαυστα και καθώς πήγαινε, σχηματίζε ένα ρυάκι πρós κάποια δεινδρόλιθνα, σέ κάποιες άριμαφορούδες που είχε φυτέψει ή θεά Ευτέρπη, μαζί με άλλα λουλούδια. Μιά άνάλαφρη εωδιωά ανέβαινε από την αλλη. Ό ούρανοδς έπάνω ήταν καταγάλανος... Μιά λευκή πεταλούδα πέρασε άγγίζοντας τó μέτωπο της Φωτούλας, τά μαλλιά της.

Η Φωτούλα πήγε ύστερα στήν τραπέζαρια. Έκει βρήκε την κυρία Φρόσω και τη θεά της. Η κυρία Φρόσω έπέμεινε να βρούν άμέσως Ξέσω. Άνυπομονούσε, άνυπομονούσε πολύ.

Έτσι έκαναν... Και σά βρέθηκαν στήν πλατεία της Μητροπόλεως, ή κυρία Φρόσω φώναξε έν' άμάξι.

— Έχω τó γινό μου έδω, τραυματία, είτε στόν άμαξά.

Πίνοντας τó γάλα της ή Φωτούλα, έφριξε μιά ματιά στήν άπλόχωρη αλλη τού σπιτοφ.

Μπορείς να μάς πās να τόνε βρούμε;

‘Ο άμαξās, πō καλόβουλός άπό τόν άλλο, συμπαιθητικός γεροντάκος, ρώτησε:

- Τι είν' ό γιός σου; φαντάρος;
- Άξιοματικός! άπάντησε με καμάρη ή μητέρα.

Τότε, κατά πάσα πιθανότης, θά τόν έχουμε στο 'Αρσάκειο... Τό όποιον, άν δηλωθής δέν τόν παύουμε κει, πρσάμε στο ύπουργείο τών Στρατιωτικών και ρωτάμε. Άνεβησε, περικαλώ, κυρίες!...

‘Η δυό γυναίκες άνεβησαν, και πō παληό μόνιπο ξεκίνησε, έντo γύρω του σφύριξε ή πρόοδος με τά κλάξον τών αυτοκινητών.

Στό 'Αρσάκειο! Ένα όνομα έξωτικό γιά τήν κοπέλλα τής επαρχίας. ‘Η Φωτούλα ήξερε πōς έκει σπουδάζουν ή δασκάλες και πηγαινουν πολλά κορίτσια άπό διάφορα μέρη. ‘Η Σμαρώ, ή μά άπό τīs τρεις κόρες τού Λέτορα, είχε σπουδάσει τρία χρόνια στο 'Αρσάκειο, και τής είχε διηγηθεί πολλά γιά τή ζωή που πέρασε κει μέσα, έσωτερική, γιά τīs φίλενάδες τής, γιά τīs δασκάλες και τīs διευθυντριά, που τήν κορούθευαν ό καθηγητά γιά τήν άγραμματισμένη τής— γιά τούς νέους που τριγυρνούν άπέξω και καρτερούν τά κορίτσια, φανταζότανε τó άπλοικό τής (μυλό). Κι' άν καμιά άπό τīs Άρσακείου και άλλα, που μερικά τήν έζωσαν και νά κοκκινίση. Σου είνε ένα διαβολάκι εκείνη ή Σμαρώ!...

Αιτούό λοιπόν τόν είχαν τó Λάμπη, μέσα στά... κορίτσια; (Έτσι φανταζότανε τó άπλοικό τής μυλό). Κι' άν καμιά άπό τīs Άρσακιάδες...; Δέν ήθελε ν' άποτελειώση τή σκέψη τής: έφερε τó χεράκι τής στο στήθος που έννοιωσε ζωηρό καρδιοχτύπι... .

Και νά! τó άμάξι σταματάει σε μιά μεγάλη δοθάνοιχη πόρτα. Ένας στρατώνης με τó όπλο στέκει σκοπός... Κόμος μπανονογαίνας... Είνε μέρα έπισκέψεων.

Κατεβαίνουν. Μπαίνουν στο πλακόστρωτο προσά- λιο, στέκουν και κυττάνε σά χαξές γιά λίγη ώρα...

Άξιαρα, άπό πάνω, έρχεται μιά φωνή αντή- κεια, φωνή λαχταριστή:

- Μητέρα!... Φωτούλα!...
- Λάμπη μου!
- Λάμπη!...

‘Η δυό γυναίκες τρέχουμε στη σκάλα. Ένας νοσοκόμος τīs οδηγεί.

Μετά δυό στιγμές, ό Λάμπης — χλωμός, αδυνατισμένος, προέμοντας πάρα άπό τή συγκίνηση — βρίσσεται στην άγκαλιά τής μάνας του, που τόνε σφιγγει και τού φιλεί τó πρόσωπο, τά μάτια, τά μαλλιά, και τού τά βρέχει με δάκρυα ζεστά, τά δάκρυα τής μάνας: «Παθαία μου».

Κι' ό Λάμπης φιλεί τά χέρια τής μάνας του, και τά μάτια του βουρκώνουν. Άλλοι τραυματία αξιοματιζό, —μερικοί ξεπλωμένοι στα κρεβάτια τους, άλλοι όρθοί, στην άνάκρουση, όπως ό Λάμπης — παρακολουθούν με συμπάθεια τή σκηνή. ‘Η Φωτούλα στέκει παράμερα, άκουμπισμένη στη ράχη μιας καρέκλας... ‘Ο Λάμπης τήν έρόσεξε: σπινάει κοντά τής, τής πιάνει τó χέρι, που πρέμει άνάλαφρα στο δικό του, σαν πουλάκι.

— Φωτούλα, και σὺ εδδ!; Και σὺ!; τής λέει με θαυμασμό, με τρυφερή συγκίνηση.

Και πὸν ή κόρη τού άπαντήσει, ό νέος τήν άγκαλιάζει και τή φιλεί στο μέτωπο.

— Έλάτε άπό δω, πάμε άπό δω! λέει ό Λάμπης στις δυό γυναίκες. Και κρατώντας με τὸνα χέρι τή μάνα του, με τάλλο τήν παιδική του φίλη, τīs φέρνει σ' ένα διπλανό δωμάτιο — κάτι σαν γραφείο και σὸν άνακατήχο, — με πολλά χαρτά σ' ένα τραπέζι, βιβλία, έφημερίδες, και γύρω—γύρω πέτσινοι καναπέδες. Σ' αυτό τó δωμάτιο κείνη τήν ώρα δέν βρισκότανε κανείς.

— Έδω μπορούμε νά κουβεντιάσουμε με τήν ήσυχία μας, εξήγησε ό Λάμπης.

Έκάθισε σ' έναν καναπέ, έχοντας δεξιά τή μητέρα του, άριστερά τή Φωτούλα. Και τά εβαν. Πόσα εβαν!... ‘Ο Λάμπης διηγήθηκε τήν περιπέτειά του, τή φοβερή μάχη, τόν τραυματισμό του.

- Υπέφερα πολλά, είνε, μά τώρα πετά είμαι καλά.
- Δόξα σοι ό Θεός, παιδί μου! σταυροκοπήθηκε ή μάνα.
- ‘Ο γατρός λέει πὸς ή πληγή μου άρχισε νά έπιουλώνεται. Σήμερα μου έπέτρεψε νά κατεβαίνω άπ' τó κρεβάτι, κλίμας μέρες ακόμα, λέει, και θά σοὺ δώσω πράταγο».

Και γυρίζοντας στη Φωτούλα:

- Άλήθεια, δε σε ρώτησα γιά τόν πατέρα σου, Φωτούλα. Τι γίνεται ό κὸν Γιάννης;
- Καλά, στέλνει χειροτόκιαστα.
- Κι' είνε πάντα γεροντάκος; Ξ;

‘Η Φωτούλα χαμογέλασε.

— Και σε βάζει στρώμερον περιορισμόν, όπως άλλωστε; έξακολούθησε ό Λάμπης. Καλέ, θυμάσαι κείνη τή φορά που σοὺδωσα τήν άγοιρίδα άπό τήν κληματαριά τού θείου μου τού Λέτορα κ' έφαρες, κ' άρρώστησες, κ' ό πατέρας σου τάβαλε μαζί μου και δε σ' άφινε πειά νά βγής άπό τó σπίτι;... (Άκολουθεί)

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

ΤΑ ΖΩΑ ΚΑΙ Ο... ΑΛΚΟΟΛΙΣΜΟΣ

‘Ο άλκοολισμός δέν είνε, όπως θά πιστεύουν ίσως οι περισσότεροί άναγνώσται μας, άποκλειστικό προνόμιο τών άνθρώπων. Τό προμερό αυτό πάθος άπαντάται και στα ζώα, κάποτε μάλιστα σε καταπληκτικό βαθμό.

Άπ' όλα τά ζώα, εκείνα που παρουσιάζουν τή μεγαλύτερη κλίση προς τά ποτά, είνε οι πύθηκοι, οι όποιοι έχουν άλλωστε και τήν πιο μεγάλη συγγένεια προς τó γένος μας. Υπάρχουν πολλοί άπ' αυτούς που τρελλαινούνται γιά τά οινόπνευματώδη ποτά και κατανοούν άληθινο... μεθυσήδες, ύστερα άπ' τήν κατάχρησι που κάνουν.

‘Ο περίφημος Γάλλος φυσιοδίφης και συγγραφεύς Μπυφρόν διηγείται κάποιον ότι είχε έναν πύθηκο, τής ύποδιαφέσεως τών χμπατζήδων, ό όποιος καθόταν στο ίδιο τραπέζι, γέμισε τó ποτήρι του κρασί και τó τσούγκριζε με τόν κύριό του!

Επίσης άπό τά άλλα είδη τών πύθηκων, οι λεγόμενοι κεροκόπιχοι τρώνε μ' έξαιρετική εύχαρίστησι κομμάτια ψωμιού βουτηγμένα στο κρασί. ‘Όσο γιά τούς ούραγκοτάγκους, αυτοί έχουν ιδιαίτερη προτίμησι προς τó ρακί, γιά τó όποιο τρελλαινούνται.

Ένα άλλο είδος πύθηκων, οι κωνοκέφαλοι, αγαπούν πολύ τó κρασί, άλλ' άποστρέφονται καθολοκληρίαν τó οινόπνευμα. ‘Όταν τύχει νά πουν κανένα λικέρ, γιά πρώτη και τελευταία φορά, ζαλιζονται τόσο πολύ, όστε σφιγγόν τó κεφάλι τους με τά δυό τους χέρια και βγάζουν βαθειούς άναστεναγμούς. Άντιθέτως οι πύθηκοι μανδρίλλοι τής Άφρικής αγαπούν έξαιρετικά τά οινόπνευματώδη ποτά και όταν πιουν και μεθουν, παρουσιάζουν ένα θέαμα άποκρουστικό και άπίστο.

Άλλά και τά άλλα μερικές φορές κωπανούν άληθινο... κρασοπατέρες. Πρὸ ετών ζούσε στις Άθήνας κάποιος συνταγματάρχης, ό όποιος είχε ένα άλογο που έπινε καθημερινώς μιά όκιά μαύρο κρασί πρώτης ποιότητος. ‘Όταν έπινε, στην άρχή φταρνίζταν επανειλημμένως και κατόπιν άρχιζε τó χλιμίντρισμα. Και όμα τó καβαλλίκενε ό κύριός του, τó μεθυσμένο ζώο έπαιρνε μεγαλοπρεπή στάσι και τίναζε ύπερηφάνα τó κεφάλι του, τρέχοντας με καλπασμό. Έπειτα όμως άπό μιά όκιά καταλαμβανόταν άπό νύστα, έκλεινε τά μάτια του και έπερτε σ' ένα λήθαργο που διαρκούσε τρεις ώρες.

Κάποιος Ξένος συγγραφεύς είχε ένα σκυλάκι, τού είδους τού μουλωνάκος, στο όποιο, γιά νά έμποδίση τή σωματική ανάπτυξη του, χορηγούσε άπό τή μικρή του ήλικία νερό άνακατωμένο με κρασί. Σιγά-σιγά όμως τó ποτό αυτό έγινε τόσο προσφιλές και άπαιρητό στον σκύλο, όστε όσάκις δέν τού τó έδιναν, έδειχνε σημεία στενοχωρίας, άλυχτούσε άνησυχία, γύριζε στις κάμαρες, τρεβόταν στα έπιπλα κλπ.

‘Ο έλέφας πάλι είνε κ' αυτός φίλος τών οινόπνευματωδων, άπό τά όποια πινει κατά κόρον, όμα τού δοθεί ευκαιρία, και γίνεται... στούπ! Έπίσης, ένα άπό τά πιο αγαπημένα του έδεσμάτα, στις χώρες όπου τόν χρησιμοποιούν γιά οικιακές εργασίες, είνε τó σταφιδόκωμο, βουτηγμένο σε ρομύ.

Άλλά και άλλα ζώα, άγνωστα σε μās, τρέφουν τήν ίδια άγάπη προς τά ποτά. Σ' αυτά συγκαταλέγεται και ή λεγομένη φασιόλαρκος, ή όποια άπαντάται στην Αυστραλία και ξετρελλαινείται γιά τó ποτό, τó γνωστό με τó όνομα «γκρόγκ».

Μιλήσαμε παραπάνω γιά τήν άγάπη του δείχνουν προς τά οινόπνευματώδη ποτά κυρίως διάφορα μεγαλόσωμα ζώα. Άς έρθουμε τώρα και σε μερικά άλλα μικροτέρων διαστάσεων.

Ένας Άγγλος έπιστήμων αναφέρει ότι μιά μερά, άκούγοντας πλάι του έλαφρό θόρυβο, γύρισε και είδε έναν πανικό άπάντα στο τραπέζι του φαγητού. ‘Ο άπόρροκλητος έπισκέπτης, άφου κατεβρόχθισε στην άρχή μερικά ψήχουλα, πλησίασε ένα ποτήρι μισογεμάτο με ρακί και ρούφηξε ήδονικώτατα άπό τó περιεχόμενό του δυό-τρεις φορές, σηκωμένος στα πονιά του πόδια. Τό άποτέλεσμα όμως ήταν ότι ζαλιζότανε, άρχισε νά τρεκλίζει και όταν σε λίγο φάνηκε ό γάτος τού σπιτιού, δέν μπόρεσε νά πωθή φεύγοντας. ‘Ο γάτος τόν έπιασε και τόν έφαγε.

‘Ο ίδιος έπιστήμων προσθέτει σχετικώς ότι σ' ένα άλλο σπίτι οι ένιομοι δέν μπορούσαν νά βρούν ήσυχία άπό τούς ποτικούς που έστηναν τις νύχτες... τρικουβερτο γλέντι και χορό! ‘Υστερ' άπό πολλά, κατόρθωσαν τέλος ν' ανακαλύθουν ότι στο κελλάρι ύπηρχε ένα τρύπινο βαρέλι με κρασί, άπό τó όποιο και... άντλούσαν άναμυριδύλιος ένθυμία τους ό γλεντιέδες ποτικοί.

Έκτός τών παταγάλων, τó πούλι που παρουσιάζει ιδιαίτερη κλίση προς τά οινόπνευματώδη ποτά, είνε τó κατόνι, τó όποιο και μεταβάλλεται άσυνασθήτως σε... κλώσσα! Πρὸς τούτο γίνεται χροΐσις τού άκολουθόν τεχνάσματος. Στην άρχή τó πιάνει ό νοικοκύρης και τού βγάζει τά ποτιούλα άπ'ω άπ' τήν κωλιά, άφίνοντάς τó σε κείνο τó μέρος γυμνό. Τότε τó κατόνι καταλαμβάνεται άπό άπόρητη ζέση και φλόγωσι και γιά νά δροσιστή, πάει και κάθεται άπάντα στα αυγά, που τού έχουν προετοιμάσει έπίτηδες μέσα στη φωλιά. Συγχρόνως καταβροχθίζει άδιάκοπα κόκκους κριθακού βουτηγμένους στο οινόπνευμα, που έχουν τοποθετήσει πλάι του, μεθαιει και φαντάζεται πὸς είνε άληθινή κόττα!... Και έπειδή τού άναεώνουν διαρκώς τήν προφή κ' έχει πάντοτε νά φάη, δέν σηκώνεται άπό κει, παρά μόνον όταν τελειώσει έντελώς τó κλώσσημα τών αυγών.

